

ORACIONS EUCARÍSTIQUES - 2

REPASSAR QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

A) EL QUÈ I EL PER QUÈ DEL MISTERI

Aquest és el meu cos (Mt 26, 26-29)

Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué:

--Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos.

Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient:

--Beveu-ne tots, que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats. Us asseguro que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare.

La carn del Fill de l'home (Jn 6, 52-59)

Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

--Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

Jesús els respongué:

--Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

Tot això, Jesús ho digué mentre ensenyava en una sinagoga, a Cafarnaüm.

Presència real (Catecisme nº 1374)

La manera de la presència de Crist sota les espècies eucarístiques és singular. Eleva l'*Eucaristia* per sobre de tots els sacraments i fa d'ella "com la perfecció de la vida espiritual i la finalitat a la qual tendeixen tots els sacraments" (Sant Tomàs d'Aquino, *Summa theologiae* 3, q. 73, a. 3). En el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia estan "continguts *veritablement, realment i substancialment* el Cos i la Sang juntament amb l'ànima i la divinitat del nostre Senyor Jesucrist, i, per tant, *Crist sencer*" (Concili de Trento: DS 1651). «Aquesta presència s'anomena "real", no en exclusivitat, com si les altres presències no fossin "reals", sinó per excel·lència, perquè és *substancial*, i per ella Crist, Déu i home, es fa present tot sencer»

Misteri de fe (Catecisme nº 1376)

El Concili de Trento resumeix la fe catòlica declarant: "Perquè Crist, el nostre Redemptor, va dir que el que oferia sota l'espècie de pa era veritablement el seu Cos, s'ha mantingut sempre en l'Església aquesta convicció, que declara de nou el Sant Concili: per la consagració del pa i del vi s'opera la conversió de tota la substància del pa en la substància del Cos de Crist nostre Senyor i de tota la substància del vi en la substància de la seva Sang; l'Església catòlica ha anomenat a aquest canvi, justa i *apropiadament, transsubstanciació*" (DS 1642).

Crist tot sencer (Catecisme nº 1377)

La presència eucarística de Crist comença en el moment de la consagració i dura tot el temps que subsisteixin les espècies eucarístiques. Crist està tot sencer present en cadascuna de les espècies i tot sencer en cadascuna de les seves parts, de manera que el pa no divideix Crist (cf Concili de Trento: DS 1641).

Només per la fe (Catecisme nº 1381)

«La presència del veritable Cos de Crist i de la veritable Sang de Crist en aquest sagrament," no es coneix pels sentits, diu sant Tomàs, sinó només *per la fe*, la qual recolza en l'autoritat de Déu ". Per això, comentant el text de sant Lluç 22, 19: "*Això és el meu cos, entregat per vosaltres*", sant Ciril declara: "No et preguntis si això és veritat, sinó acull més aviat amb fe les paraules del Salvador, perquè ell, que és la Veritat, no menteix "» (MF 18; cf. Sant Tomàs d'Aquino, *Summa theologiae* 3, q. 75, a. 1; Sant Ciril d'Alexandria, *Commentarius in Lucam* 22, 19):

B) QUÈ SIGNIFICA AQUESTA VERITAT EN LA MEVA VIDA

Jesús s'amaga en el Santíssim Sagrament de l'altar, perquè *ens atrevim* a tractar-lo, per ser el nostre suport, amb la finalitat que ens fem una sola cosa amb Ell. En dir *sense mi no podeu res*, no va condemnar el cristià a la ineficàcia, ni el va obligar a una recerca àrdua i difícil de la seva Persona. S'ha quedat entre nosaltres amb una disponibilitat total. (Sant Josepmaria. És Crist que passa, núm 153)

C) COM TRACTAR-LO

Que cadascú s'examini

1385 Per respondre a aquesta invitació, ens hem de *preparar* per a aquest moment tan gran i sant. Sant Pau exhorta a un examen de consciència: "Qui mengi el pa o begui el calze del Senyor indignament, serà reu del Cos i de la Sang del Senyor. Examinei's, doncs, cadascú, i mengi llavors del pa i begui del calze. doncs qui menja i beu sense discernir el Cos, menja i beu la pròpia condemna "(1 Co 11,27-29). Qui té consciència d'estar en pecat greu ha de rebre el sagrament de la Reconciliació abans d'apropar-se a combregar.

Quan ens reunim davant l'altar mentre se celebra el Sant Sacrifici de la Missa, quan contemplem la Sagrada Hòstia exposada en la custòdia o l'adorem amagada en el Sagrari, hem de revifar la nostra fe, pensar en aquesta existència nova, que ve a nosaltres, i commoure'ns davant l'afecte i la tendresa de Déu.

Perseveraven tots en la doctrina dels Apòstols, en la comunicació de la fracció del pa, i en les oracions. Així ens descriuen les Escriptures la conducta dels primers cristians: congregats per la fe dels Apòstols en perfecta unitat, en participar de l'Eucaristia, unànimes en l'oració. Fe, Pa, Paraula.

Jesús, en l'Eucaristia, és penyora segura de la seva presència en les nostres ànimes; del seu poder, que sosté el món; de les seves promeses de salvació, que ajudaran a que la família humana, quan arribi la fi dels temps, habiti perpètuament a la casa del Cel, al voltant de Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant: Trinitat Beatíssima, Déu Únic. És tota la nostra fe la que es posa en acció quan creiem en Jesús, en la seva presència real sota els accidents del pa i del vi. (Sant Josepmaria. És Crist que passa, núm 153)

No entenc com es pot viure cristianament sense sentir la necessitat d'una amistat constant amb Jesús en la Paraula i en el Pa, en l'oració i en l'Eucaristia. I entenc molt bé que, al llarg dels segles, les successives generacions de fidels hagin anat concretant aquesta pietat eucarística. Unes vegades, amb pràctiques multitudinàries, professant públicament la seva fe; altres, amb gestos silenciosos i callats, en la sacra pau del temple o en la intimitat del cor.

Abans de res, hem d'estimar la Santa Missa que ha de ser el centre del nostre dia. Si vivim bé la Missa, com no continuar després la resta de la jornada amb el pensament en el Senyor, amb el desig de no apartar-nos de la seva presència, per treballar com Ell treballava i estimar com Ell estimava? Aprenem llavors a agrair al Senyor aquesta altra delicadesa seva: que no hagi volgut limitar la seva presència al moment del Sacrifici de l'Altar, sinó que hagi decidit quedar-se en l'Hòstia Santa que és reservada al Tabernacle, en el Sagrari.

Us diré que per a mi el Sagrari ha estat sempre Betània, el lloc tranquil i plàcid on hi ha el Crist, on podem explicar-li les nostres preocupacions, els nostres sofriments, les nostres il·lusions i les nostres alegries, amb la mateixa senzillesa i naturalitat amb què li parlaven aquells amics seus, Marta, Maria i Llätzer. Per això, en recórrer els carrers d'alguna ciutat o d'algun poble, em dóna alegria descobrir, encara que sigui de lluny, la silueta d'una església; és un nou Sagrari, una ocasió més de deixar que l'ànima s'escapi per estar amb el desig al costat del Senyor Sagramentat. (Sant Josepmaria. És Crist que passa, núm 154)